

# Dăruirea de sine

Nu este deloc ușor să îi înveți pe copii să împartă cu generozitate jucăriile atunci când se joacă împreună. Când unul ia o jucărie, o vrea și celălalt. Dacă încercăm să îi convingem să se joace pe rând, problema este cine o ia primul.

Este greu să îl înveți pe un copil să fie el primul care renunță în favoarea celui alt, și să nu o facă din slăbiciune, nici din teama de a nu-l supăra pe celălalt, de a nu-i pierde prietenia, și nici pentru a câștiga el însuși o altă favoare, ci pur și simplu... din iubire.

Dăruirea trebuie să fie un act liber. La aceasta trebuie să îi ajutăm să ajungă: la un elan generos, dezinteresat și liber, pornit din sufletelele lor. Și, foarte important, să fim conștienți că cea mai bună cale de a-i învăța să dăruiască este propriul nostru exemplu.

Pentru a învăța să dăruiesti trebuie mai întâi să înveți să primești. Să fii recunoscător pentru ceea ce îți dăruiesc ceilalți, în primul rând lui Dumnezeu, să știi să spui cu bucurie „mulțumesc”. Să găsim acele ocazii în care să îi învățăm pe copii recunoștința, manifestându-ne-o în primul rând noi: față de cei care ne ajută, față de

cei care ne dăruiesc un cadou, dar mai ales față de copii. Să le mulțumim din inimă atunci când ne ajută la bucătărie sau la făcut ordine în casă, să insistăm asupra bucuriei pe care o produc cu desenele pe care le fac cadou nouă sau bunicilor.

Cuvântul „mulțumesc” nu trebuie să vină dintr-o simplă politețe. Atunci când copilul spune „mulțumesc!” nu pentru că a fost împins de la spate, își dezvoltă o delicatețe a inimii care îl ajută să fie atent la cei din jur și în alte feluri. Să ne facem un obicei să găsim împreună cu ei motive de bucurie, de recunoștință de-a lungul unei zile întregi... Iar în momentul rugăciunii de seară să ne aducem aminte împreună de toate bucuriile zilei, și să îi mulțumim lui Dumnezeu.

Fiecare act de dăruire este o renunțare la sine. Renunțare la propria plăcere de a mânca singur un măr pentru a-l împărți cu prietenul. Renunțare la o parte din timpul destinat distracției, pentru a-ți ajuta sora sau tatăl. Să ne gândim aici la tentația de a-i satisface mereu unui copil dorințele, imediat ce și le exprimă.

Sau la frustrarea pe care o simțim dacă nu o putem face. Pentru că ni se rupe inima, să vedem că își dorește o jucărie și nu o poate avea. Și totuși... faptul de a le refuza anumite lucruri nu trebuie să vină doar din rațiuni financiare; el poate avea și o valoare educativă.

Îi învățăm puțin câte puțin răbdarea atunci când le cerem să aștepte să terminăm de spălat vasele înainte de a le da un pahar cu apă, să termine toată mâncarea din farfurie înainte de a primi desertul. Îi învățăm puțin câte puțin renunțarea de sine la propriile plăceri și dorințe, atunci când nu adoptăm obiceiul de a le lua mereu o ciocolată sau o bomboană. Nu vrem să spunem să nu facem niciodată concesii, dar să nu ne temem să îi lăsăm uneori să aștepte obiectul dorit și vor plăti mai mult ceea ce primesc.

Pentru ca dăruirea de sine să fie făcută în mod liber, copiii trebuie să își asume responsabilitatea pentru acțiunile lor. Altfel vor aștepta mereu sugestii din partea noastră, aprobarea noastră înainte de a face ceva.

Îndeplinirea inițiativelor lor personale presupune din partea noastră acceptarea eventualelor greșeli. Să îi lăsăm să își pună în valoare talentele lor culinare sau

meșteșugărești, indiferent cum va arăta mai apoi bucătăria, camera sau magazia. Elanul lor ne va permite mai apoi să îi învățăm să își pună aceste talente în slujba celorlalți.

O altă sugestie poate fi dăruirea către cei mai puțin favorizați ca noi, a unor obiecte personale: o jucărie, o haină, alese dintre cele în stare bună, desigur - să nu profităm de ocazie doar pentru a ne debarasa de obiecte vechi sau care nu ne mai trebuie. Sunt gesturi uneori exigente, dar care îi ajută pe copii să prețuiască mai mult tot ceea ce au.

Atunci când copiii sunt mai mari, putem alege locul în care să dăm cu toții o mână de ajutor: la o cantină a săracilor, la un orfelinat, la un azil de bătrâni, într-o asociație pentru copii cu deficiențe fizice sau psihice. Ori pur și simplu la un bunic obosit, o mătușă care locuiește singură, un vecin bolnav... Pregătirea unei mese, o simplă vizită, petrecerea timpului alături de aceste persoane, sunt experiențe inedite pe care copiii noștri nu le vor uita prea curând. În formarea personalității morale, ele valorează mult mai mult decât o excursie la munte sau petrecerea timpului într-un parc de distracții.

*Radu și Oana Capan*

